

Arrest

nr. 129 138 van 11 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 juni 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 9 juli 2013 met referentienummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 21 juni 2009 België binnen en dient op 22 juni 2009 een asielaanvraag in.

Op 31 augustus 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. De verzoekende partij gaat hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 40 719 van 24 maart 2010 het beroep verwerpt.

Op 21 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 8 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 december 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 september 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Hamont-Hachel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij gaat hiertegen in beroep bij de Raad die bij arrest nr. 103 568 van 28 mei 2013 de afstand van het geding vaststelt.

Op 14 januari 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet d.d. 8 juli 2010 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet d.d. 21 december 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/01/2013 werd ingediend door:

Naam: [...]

Voorna(a)m(en): [...]

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan voldoende stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Immers, de Belgische partner legt een verklaring voor dat zij sedert 26/08/2012 arbeidsongeschikt is. Er werd een attest voorgelegd waaruit blijkt dat het dagbedrag vanaf 01/12/2012 42,8 euro bedroeg. Echter, er werd bijgevolg slechts een attest voor één maand voorgelegd. Het is onduidelijk wat de bedragen voor december 2012 waren en of deze op heden nog steeds dezelfde zijn. Het attest vermeldt immers niet voor welke periode de Belgische onderdaan deze uitkering wegens arbeidsongeschikt zal krijgen. Tevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Immers, een berekening op basis van het vermelde dagbedrag geeft aan dat de Belgische onderdaan voor december 2012 ongeveer 1036 euro ontving. Gezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België reeds 1000 euro bedraagt zit de Belgische onderdaan hier niet ver boven. Overwegende dat betrokkene eveneens van dit bedrag dient te leven, is het risico reëel dat zowel de referentiepersoon als betrokkene ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bovendien blijkt uit het voorgelegde huurcontract dat de huurprijs maandelijks € 450 bedraagt, wat een zeer aanzienlijk aandeel is van de aangetoonde maandelijkse bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Op 17 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 De verzoekende partij voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing bevat naar artikel 42§1, tweede lid VW of naar een onderzoek van de concrete situatie van het gezin.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing bovendien tekort schiet wat betreft de motiveringsplicht, daar er in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing is opgenomen naar artikel 42§1, tweede lid Vw en dat de bestreden beslissing evenmin laat blijken dat er verder onderzoek gedaan zou zijn.”

3.1.2 In de nota werd als volgt gerepliceerd op het oorspronkelijk middel:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het inkomen van de referentiepersoon inderdaad lager is dan 120 % van het leefloon. In zulks geval is de Dienst Vreemdelingenzaken echter verplicht een behoefteanalyse te doen en rekening te houden met de concrete inkomens situatie van het gezin, verwijzend naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de thans bestreden beslissing rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde bewijsstukken ter staving van de inkomsten van de

referentiepersoon, oftewel de partner in een duurzame relatie met verzoeker. Zo blijkt uit de stukken dat zij reeds sedert 26 augustus 2012 arbeidsongeschikt is en een dagbedrag ontvangt van 42,8 euro. Er werd echter slechts een bewijs voorgelegd van één maand (december 2012), zodat niet kan opgemaakt worden wat de inkomsten waren vóór die periode en of zij thans nog steeds dezelfde zijn.

Derhalve toont verzoekende partij niet aan dat de inkomsten van de referentiepersoon voldoende stabiel zijn.

Bovendien is het bedrag, ontvangen voor de maand december 2012, ontoereikend, hetgeen verzoeker overigens niet betwist. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd waarom het recht op verblijf wordt geweigerd. Zo werd gemotiveerd dat de referentiepersoon voor de maand december 2012 ongeveer 1036 euro heeft ontvangen (dagvergoeding van 42,8 euro), terwijl de armoederisicogrens voor een alleenstaande 1000 euro per maand bedraagt. Van die 1036 euro zouden, in geval van toekenning van het verblijfsrecht, twee personen moeten leven, zodat het risico reëel is dat beiden ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel. Bovendien bedraagt de maandelijks huur 450 euro, hetgeen reeds een aanzienlijk deel is van de aangetoonde maandelijks bestaansmiddelen.

Op basis van de voorgelegde bewijzen werd een omstandige analyse gemaakt van de gezinssituatie, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie, op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje, van de vreemdelingenwet zijn deze bepalingen ook van toepassing op de familieleden van Belgische onderdanen. Overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet moet de Belgische referentiepersoon aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie), dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt en over een ziektekostenverzekering.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij geweigerd omdat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voldoende stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Tevens wordt vermeld dat het risico reëel is dat zowel de referentiepersoon als betrokkene ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk omdat de maandelijks huurprijs een aanzienlijk deel vormt van de aangetoonde maandelijks bestaansmiddelen.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de inkomsten van de Belgische

referentiepersoon niet voldoende stabiel, regelmatig en toereikend zijn. De verzoekende partij betwist dit gegeven niet.

De verzoekende partij voert aan dat in dit geval echter rekening moet worden gehouden met artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en de gemachtigde een onderzoek moet doen. De tekst van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt hierboven weergegeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat volgend onderzoek gedaan werd: “Overwegende dat betrokkene eveneens van dit bedrag dient te leven, is het risico reëel dat zowel de referentiepersoon als betrokkene ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bovendien blijkt uit het voorgelegde huurcontract dat de huurprijs maandelijks € 450 bedraagt, wat een zeer aanzienlijk aandeel is van de aangetoonde maandelijks bestaansmiddelen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet voldoende stabiel, regelmatig en toereikend zijn overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd dat betrekking heeft op de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en het zich erbij voegende familielid nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De conclusie hiervan is dat het risico reëel is dat zowel de referentiepersoon als de verzoekende partij ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De verzoekende partij brengt geen enkel gegeven aan over elementen waarmee geen rekening zou zijn gehouden of over elementen die zij alsnog had kunnen voorleggen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een onderzoek is gebeurd in het kader van artikel 42§ 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De omstandigheid dat dit wetsartikel niet uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk.

De motieven van de bestreden beslissing steunen op een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 De verzoekende partij voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“[S]chending van artikel 23 van het VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap dd. 13.12.2006

Dat personen die een ziekte-uitkering genieten vaak een inkomen hebben dat lager is dan het referentiebedrag. Dat artikel 23 van het genoemde Verdrag echter stelt dat de Staten passende en doeltreffende maatregelen moeten nemen om discriminatie van deze personen uit te bannen onder andere op vlak van huwelijk, gezinsleven en relaties.

Dat in het licht van deze bepaling de Staat rekening te houden met de handicap, zelfs wanneer de individuele behoeften van de persoon met de handicap en hun gezin hierdoor niet gedekt worden.

Dat in casu op geen enkele manier rekening werd gehouden met dit gegeven.”

3.2.2 In de nota had de verwerende partij als volgt gerepliceerd op het oorspronkelijke middel zoals aangevoerd in het verzoekschrift:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 23 van het VN-Verdrag betreffende personen met een handicap d.d. 13 december 2006.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 23 van het VN-Verdrag betreffende gehandicapten luidt als volgt:

Artikel 23

‘Eerbiediging van de woning en het gezinsleven

1. De Staten die Partij zijn nemen doeltreffende en passende maatregelen om discriminatie van personen met een handicap uit te bannen op het gebied van huwelijk, gezinsleven, ouderschap en relaties, en dit op voet van gelijkheid met anderen, teneinde te waarborgen dat:

- a. *het recht van alle personen met een handicap van huwbare leeftijd om in vrijheid en met volledige instemming van de beide partners in het huwelijk te treden en een gezin te stichten, wordt erkend;*
- b. *de rechten van personen met een handicap om in vrijheid en bewust te beslissen over het gewenste aantal kinderen en geboortespreiding en op toegang tot leeftijdsrelevante informatie, voorlichting over reproductieve gezondheid en geboortepanning worden erkend en dat zij worden voorzien van de noodzakelijke middelen om deze rechten te kunnen uitoefenen;*
- c. *personen met een handicap, met inbegrip van kinderen, op voet van gelijkheid met anderen hun vruchtbaarheid behouden.'*

Verzoeker maakt op geen enkele manier concreet aannemelijk op welke wijze de thans bestreden beslissing artikel 23 van voormeld VN-Verdrag zou schenden.

Het tweede middel is derhalve onontvankelijk, minstens niet dienstig."

3.2.3 Los van het feit dat de verzoekende partij geen enkel bewijs voorlegt van het gegeven dat zijzelf of haar partner een persoon met een erkende handicap zou zijn, dient te worden vastgesteld dat voormelde verdragsbepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Artikel 23 van het Verdrag van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap (hierna: het VRPH) is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan voornoemde verdragsbepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de schending van artikel 23 van het VRPH bijgevolg niet met goed gevolg opwerpen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. DE SMET